

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **L. U.,** zast. Mgr. Lucií Řehákovou, advokátkou, se sídlem Drůbežní trh 89/1, Ivančice, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného č. j. KUJI 70289/2016 ODSH 1194/2016 – Ma/Odv, ze dne 14. 9. 2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2018, č. j. 30 A 153/2016 – 76,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Lucie Řehákové, advokátky, se sídlem Drůbežní trh 89/1, Ivančice.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí (dále též „správní orgán prvního stupně"), ze dne 10. 8. 2016, č. j. DOP/27017/2016/3617/2016-navr/7, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 10. 6. 2016 ve 20:20:34 hod. jako provozovatel motorového vozidla Mercedes – Benz 1926-V, registrační značky X, na silnici II/602 u Velkého Meziříčí na 51,4 km ve směru od Jihlavy provozoval vozidlo, které při vysokorychlostním kontrolním vážení překročilo hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem (vyhláškou č. 341/2014 Sb.). Největší povolená hmotnost vozidla byla po odečtu tolerance

překročena o 10 444 kg. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce porušil § 37 odst. 2 písm. a) uvedené vyhlášky a spáchal správní delikt podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Uložil proto žalobci podle § 43 odst. 2 a § 42b odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích pokutu ve výši 99 000 Kč. Dále žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a vyhlášky č. 520/2005 Sb., uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu, v níž namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu, porušení práva na spravedlivý proces a podstatné porušení základních zásad činnosti správních orgánů (zejm. zásady materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu). Žalovaný totiž neprovedl žalobcem navržený důkaz v podobě znaleckého posudku pro zjištění maximální možné hmotnosti, kterou lze na vozidlo naložit, ani svědecké výpovědi. Žalovaný opomenul svou povinnost dle § 50 a násl. správního řádu, zjišťovat i bez návrhu všechny rozhodné okolnost svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost.

[3] Skutečnost, že žalobce dle svého tvrzení provozoval v okamžiku vysokorychlostního kontrolního vážení předmětné vozidlo bez nákladu, prázdné, a že naměřenou hmotnost nemohlo v žádném případě uvézt, nelze z jeho strany zpětně prokázat jinými důkazními prostředky než svědeckou výpovědí a znaleckým posudkem. Správní orgány však v předcházejícím správním řízení tyto důkazy neprovedly, a to s odůvodněním, že důkazními návrhy žalobce nebyly vázány. V důsledku toho je tak zcela znemožněna obrana žalobce na úkor výsledků měření technického zařízení.

[4] Žalobce vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, že se v případě vysokorychlostního kontrolního vážení jedná o proces srovnatelný s měřením okamžité rychlosti vozidla. Dále žalovanému vytknul rozpor jeho závěru, že vysokorychlostní váha určí okamžitou celkovou hmotnost vozidla i náprav bez ovlivnění ostatními vozidly a průjezd osobního vozidla v jiném jízdním pruhu nemůže mít na výsledek vážení vliv, s tvrzením správního orgánu prvního stupně, který uvedl, že z fotodokumentace při kontrolním vážení je patrné, že před měřeným vozidlem nejelo v dohledné vzdálenosti žádné vozidlo. Z fotodokumentace o výsledku vysokorychlostního kontrolního vážení však je evidentní, že za vozidlem i vedle vozidla v době vážení projíždí osobní automobil.

[5] Krajský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobu zamítl. Na rozdíl od žalobce se ztotožnil s přirovnáním vysokorychlostního vážení k měření okamžité rychlosti motorových vozidel, které učinil žalovaný. Podle krajského soudu totiž výsledek vysokorychlostního kontrolního vážení, bylo-li řádně provedeno, představuje v zásadě důkaz dostatečný k prokázání toho, že došlo ke spáchání správního deliktu. V posuzované věci zjištěný skutkový stav nevyvolává pochybnosti, které by musely být detailněji dokazovány.

[6] Tvrzení žalobce o tom, že se jeho vozidlo vracelo z vykládky dřeva z Veselíčka u Žďáru nad Sázavou do provozovny žalobce v Nové Vsi, bylo zpochybněno správním orgánem prvního stupně s ohledem na údaje z tachografu a záznamu o provozu vozidla. Správní orgán prvního stupně, ačkoliv k tomu dle názoru žalovaného a shodně i krajského soudu nebyl povinen, se přesvědčivě vypořádal i s tvrzením žalobce, že na vozidlo nebylo

možné naložit náklad o hmotnosti, jež byla zaznamenána při kontrolním vážení. Nelze tedy souhlasit se žalobcem, který tvrdil, že se správní orgány s touto námitkou nevypořádaly.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce na možnou chybu v průběhu kontrolního vážení, jelikož přesnost měření byla doložena „Potvrzením o ověření stanoveného měřidla“ze dne 26. 10. 2015, prokazujícím, že vážení bylo provedeno na váze opatřené ověřovacím listem vystaveným Českým metrologickým institutem. Správní orgán prvního stupně navíc dne 16. 6. 2016 ověřil dotazem na provozovatele vysokorychlostní kontrolní váhy, že dne 10. 6. 2016 mezi 20.10 a 20.30 hod. nedošlo na zařízení ke krátkodobé poruše. Krajský soud k této námitce uzavřel, že způsob měření a použitá technika nevzbuzuje žádné pochybnosti.

[8] V souhrnu tak zjištěné skutečnosti, ze kterých vycházely správní orgány, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů dokládajících, že žalobce předmětný správní delikt spáchal, a nevyskytly se žádné skutečné pochybnosti o průběhu a výsledku vysokorychlostního kontrolního měření. Nebylo proto již nutné shromažďovat další důkazní prostředky k detailnějšímu prověřování průběhu vážení, a správní orgány tudíž neporušily povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Záznam o výsledku vážení nebyl upřednostněn nad jiné důkazy. Důkazní řetězec nemohly narušit ani případné výpovědi žalobcem navržených svědků, neboť ty by se týkaly skutečností pro posouzení věci prakticky bezvýznamných.

[9] S ohledem na výše uvedené shledal krajský soud nedůvodnou také námitku žalobce stran neprovedení důkazu znaleckým posudkem, neboť je logické, že správní orgány neakceptovaly návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem v situaci, kdy neměly o skutkovém stavu jakékoli pochybnosti. V této souvislosti krajský soud uvedl, že založil-li žalobce svou obranu toliko na prostém tvrzení, že provozované vozidlo předmětný náklad nemohlo uvézt, nelze na správních orgánech požadovat, aby z vlastní vůle nesly povinnost vyžadovat zpracování znaleckého posudku.

[10] Krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatele, v níž namítal rozpornost v závěrech žalovaného a správního orgánu prvního stupně, neboť na vypořádání odvolací námitky žalobce, v níž upozorňoval na nesprávné vyhodnocení obsahu fotodokumentace pořízené při vysokorychlostním kontrolním vážení, nemá vliv popis fotografií pořízených při vysokorychlostním kontrolním vážení uvedený v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II. Obsah kasační stížnosti

[11] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel”) kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku, v níž stejně jako v žalobě žalovanému vytýkal, že neprovedl znalecký posudek pro zjištění maximální možné hmotnosti, kterou lze na vozidlo naložit a výpovědi navržených svědků. Stěžovatel se pozastavil nad tím, že v situaci, kdy žalovanému nebylo z důkazů navržených stěžovatelem zřejmé, kdy a kde došlo k předání zboží, příp. jak bylo dřevo dovezeno (zda najedou, či po částech) neprovedl důkaz „svědeckou výpovědí BENAWOOD s. r. o.“

[12] Skutečnost, že stěžovatel provozoval v okamžiku vysokorychlostního kontrolního vážení předmětné vozidlo prázdné a bez nákladu a že naměřenou hmotnost nemohlo v žádném případě uvézt, nelze z jeho strany zpětně prokázat jinými důkazními prostředky, než svědeckou výpovědí a znaleckým posudkem, které však nebyly ve správním řízení provedeny. Tím byla zcela znemožněna jakákoli procesní obrana stěžovatele na úkor výsledku měření technického zařízení.

[13] V této souvislosti stěžovatel uvedl, že předmětné prázdné vozidlo váží s kontejnerem cca 12,5 t a není proto technicky možné naložit jej nákladem o hmotnosti 16 t. Tuto hmotnost by vozidlo nemohlo v žádném případě uvézt a to ještě navíc v hrubém nepoměru hmotnost na přední (8,9 t) a zadní nápravu (17,8 t), tak jak je to uvedeno ve vážním lístku. Podle stěžovatele nelze tento rozpor vysvětlit jinak, než jako chybu v průběhu vysokorychlostního vážení, kterou nelze u žádného technického zařízení vyloučit.

[14] Tvrzení správního orgánu prvního stupně, že z fotodokumentace při kontrolním vážení je patrné, že před, ani za vozidlem nejelo v dohledné vzdálenosti žádné vozidlo, je podle stěžovatele v rozporu s fotodokumentací o výsledku vysokorychlostního vážení ev. č. 2936407, který mu byl zaslán spolu s příkazem o uložení pokuty ze dne 15. 6. 2016, č. j. DOP/24922/2016/3617/2016-navr, z níž je evidentní, že za vozidlem i vedle vozidla v době vážení projíždí osobní automobil. Argumentace žalovaného, že vysokorychlostní váha určí okamžitou celkovou hmotnost vozidla i náprav bez ovlivnění ostatními vozidly a průjezd osobního vozidla v jiném jízdním pruhu nemůže mít na výsledek vážení vliv, je podle stěžovatele v rozporu s uvedeným tvrzením správního orgánu prvního stupně. Stěžovatel se přitom domnívá, že jestliže by výskyt dalšího vozidla vedle nebo v bezprostřední blízkosti za měřeným vozidlem neměl vliv na jeho celkovou hmotnost v době měření, tuto skutečnost by správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nezmiňoval. Na základě výše uvedeného stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že vážení bylo zmatečné a je stiženo velkým množství pochybností.

[15] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, který vysokorychlostní vážení stejně jako žalovaný připodobnil k měření rychlosti motorových vozidel. Podle stěžovatele se jedná o diametrálně odlišný případ, kdy u naměření vysoké rychlosti radarem si nelze představit jediný možný argument nebo důkaz proti tomuto měření, než jeho nepřesnost v důsledku nefunkčního měřícího zařízení. V případě přetíženého vozidla však lze nevinu stěžovatele prokázat objektivními důkazy, které stěžovatel v předchozích řízeních řádně navrhl, řadu z nich doložil, avšak nebyly provedeny.

[16] Krajský soud *de facto* převzal zjištění správního orgánu prvního stupně, aniž by ověřil jejich správnost, ať už ohledně tvrzení žalovaného o vykládce dřeva o objemu 28,6 m^3, tak i ohledně nemožnosti dojet z Veselíčka u Žďáru nad Sázavou na kontrolní váhu za cca 20 minut, nebo ohledně rozměru a objemu kontejneru vozidla, aniž by provedl důkaz znaleckým posudkem, při kterém by znalec korbu přeměřil. Žalobce přitom navrhl důkazy fakturou a svědeckou výpovědí společnosti BENAWOOD s. r. o., které by osvědčily, že objednané plnění vezl stěžovatel do této společnosti dvakrát, kdy 10. 6. 2016 se jednalo o plnění druhé, o objemu dřeva 14 m^3.

[17] K výpočtu hmotnosti dřevní hmoty o objemu 28,6 m^3 provedenému správními orgány i krajským soudem stěžovatel uvedl, že korba předmětného nákladního vozidla má objem 22 m^3, tudíž dřevní hmotu o objemu 28,6 m^3 není možné na korbu naložit. Násobit objem 28,6 m^3 prodávaného dřeva koeficientem 0,6 pro výpočet hmotnosti převážené dřevní hmoty 17,16 t, je zcela nepřijatelné, neboť stěžovatel nemůže převážet imaginární kvádr dřevní hmoty bez vzduchového prostoru o této hmotnosti a objemu, když korba vozidla má objem o cca 7 m^3 menší a dřevo se prodává pouze ve formě štípané a sypané, tedy v jednotce, kterou používá většina dodavatelů pro měření dodávaného množství dřeva, což je neurovnaný, volně dřevem nasypaný prostor s rozměry 1x1x1m. Váhu takto zpracovaného dřeva je podle stěžovatele třeba vynásobit koeficientem 0,58. Vzhledem k tomu, že 1 m^3 suchého dubu podle stěžovatele váží cca 690 kg, pak 1 m^3 suchého štípaného dubu (převáženého nákladu) vážil přibližně 400 kg (0,58 x 690). Do Veselíčka k odběrateli BENAWOOD s. r. o. jel stěžovatel dvakrát, přičemž vždy převážel cca 14 m^3 volně nasypaného suchého štípaného sypaného dubu o hmotnosti 5,6 t, což je s provozní hmotností vozidla o váze 12,5 t zatížení, které je v souladu s celkovou nejvyšší technicky přípustnou hmotností vozidla 19 t, uvedenou ve velkém technickém průkazu vozidla. Pokud by měl stěžovatel převážet najednou 28,6 m^3 dubové dřevní hmoty, jak vypočetl správní orgán prvního stupně, znamenalo by to nutnost naložit na korbu 49,3 m^3 což je při korbě o objemu 22 m^3 nemožné.

[18] S těmito tvrzeními stěžovatele se správní orgány nevypořádaly, stejně jako s argumentem stěžovatele, že ze záznamu z tachografu je zřejmé, že řidič nikde po cestě zpět nezastavil a vzhledem k tomu, že jel prázdný, zvýšil svou rychlost až na 80 km/hod., při které vzdálenost z Veselíčka u Žďáru nad Sázavou do místa kontrolního vážení mohl bez problémů stihnout.

[19] Místa stacionárního vážení jsou všem řidičům v „*branži*“ známa, a pokud by stěžovatel snad měl v úmyslu svoje vozidlo přeložit, místem vážení by jeho řidič neprojížděl.

[20] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že důkazy navržené stěžovatelem by nemohly narušit ucelený důkazní řetězec, neboť výpověď svědků, že náklad vyložili a jeli prázdným vozidlem zpět, není pro posouzení věci bezvýznamná. Stěžovatel dále předpokládal, že navrženými důkazy včetně výpočtu objemu dřeva uvedeného výše vyvrátil domněnku žalovaného, že mohl uvézt téměř 18 t, a nepokládal již za nutné tuto skutečnost dokládat odbornou expertízou.

[21] Závěrem stěžovatel namítl, že žalovaný opomenul povinnost vyplývající z § 50 správního řádu zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Odmítnutí žalovaného provést stěžovatelem navržené důkazy nepochybně představuje porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces a ignorování zásady materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu. V této souvislosti stěžovatel poukázal na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 30. 12. 2010, č.j. 4 Ads 44/2010 – 132.

[22] Žalovaný v rámci předložení správního spisu pouze lakonicky konstatoval, že své rozhodnutí považuje za souladné s právními předpisy a ztotožňuje se s argumentací krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[23] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda se stěžovatel dopustil správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. s) silničního zákona, dle kterého, *právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla provozuje vozidlo, jehož hmotnost převyšuje hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu*.

[26] Z „*Dokladu o výsledku vysokorychlostním kontrolním vážení*“, Evidenční číslo 2936407, založeného ve správním spisu vyplývá, že dne 10. 6. 2016 v 20:20:34 hod., bylo na silnici číslo II/602 – Velké Meziříčí, na 51,4 km, směr Velké Meziříčí provedeno vysokorychlostní kontrolní vážení, při kterém byla nákladnímu motorovému vozidlu stěžovatele naměřena hmotnost 29 942 kg, po odpočtu 5 % toleranční srážky 28 444 kg, tj. nejvyšší povolená hmotnost motorového nákladního stěžovatele 18 000 kg, byla překročena o 10 444 kg.

[27] Stěžovatel úvodem i závěrem kasační stížnosti namítal pochybení správních orgánů při dokazování spočívající především v neprovedení jím navržených důkazů, konkrétně znaleckého posudku pro zjištění maximální možné hmotnosti, kterou lze na vozidlo naložit, a svědeckých výpovědí.

[28] Nejvyšší správní soud této námitce stěžovatele nepřisvědčil, neboť je s přihlédnutím k níže uvedené argumentaci stejně jako krajský soud přesvědčen, že za situace, kdy správní orgány neměly pochybnosti o skutkovém stavu, neboť skutkové závěry vyvozené z řádně provedených důkazů se navzájem shodovaly, je logické, že návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem neakceptovaly. Ze stejného důvodu není důvodná ani námitka stěžovatele, že žalovaný neprovedl důkaz svědeckou výpovědí společnosti BENAWOOD s. r. o. ve vztahu k otázkám, kdy a kde došlo k předání zboží, příp. jak bylo dřevo dovezeno. K tomu je dále možno uvést i to, že z povahy věci lze provést důkaz svědeckou výpovědí (§ 55 správního řádu) pouze u svědků – fyzických osob. Právnické osoby, které jsou samy fiktivními entitami, vyslýchat nelze a nemohou být svědky. Bylo by ovšem možné provést výslech fyzických osob, např. konkrétních pracovníků či orgánů uvedené společnosti, což však stěžovatel nenavrhoval. Stěžovateli

navíc nic nebránilo předložit správním orgánům, popř. v průběhu řízení před krajským soudem, jím objednaný znalecký posudek či odborné posouzení, nebo např. čestné prohlášení zaměstnanců uvedené společnosti, v nichž by se vyjádřili ke stěžovatelem uváděným a namítaným skutečnostem.

[29] Způsob předání/dovozu zboží navíc nesouvisí s tím, zda stěžovatel provozoval vozidlo s hmotností převyšující hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu. Vozidlo stěžovatele totiž nebylo zváženo před předáním zboží (stěžovatel tvrdí, že se jednalo o volně naštípané dubové dřevo), ale až poté, tj. na zpáteční cestě. Dále je třeba uvést, že stěžovateli byla již v řízení před správním orgánem prvního stupně dána možnost účastnit se dokazování, neboť tento správní orgán stěžovateli vyrozuměním ze dne 24. 6. 2016, č. j. DOP/26506/2016/3617/2016-navr/4 oznámil, že dne 19. 7. 2016 budou prováděny důkazy mimo ústní jednání a vyrozuměním ze dne 30. 6. 2016, č. j. DOP/27400/2016/3617/2016-navr/8 stěžovateli sdělil, že dokazování se bude konat uvedeného dne o hodinu později. Zástupkyně stěžovatele na toto vyrozumění reagovala telefonicky dne 18. 7. 2016 tak, že se dokazování nezúčastní, ale pošle do 26. 7. 2017 vyjádření. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatele, že neprovedení svědeckých výpovědí a znaleckého posudku ve správním řízení byla zcela znemožněna jakákoli procesní obrana stěžovatele na úkor výsledku měření technickým zařízení.

[30] Ze skutečnosti, že předmětné prázdné vozidlo s kontejnerem váží cca 12,5 t, na kterou poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, nijak nevyplývá, že by na něj nebylo ve skutečnosti možné naložit náklad změřený při vysokorychlostním vážení o hmotnosti 16 t, či že by náklad nebylo možné rozložit na přední a zadní nápravu tak je to uvedeno ve vážním lístku. Z této skutečnosti nelze rovněž žádným způsobem dovodit chybu v průběhu vysokorychlostního vážení, jak to činí stěžovatel.

[31] Takovouto chybu vylučuje také „Potvrzení o ověření předmětného měřidla“ ze dne 26. 10. 2015, vydané Českým metrologickým institutem, ze kterého vyplývá, že dne 25. 9. 2015 bylo provedeno ověření použitého měřidla pro vysokorychlostní vážení společnosti Cross Zlín, zařízení CROSSWIM 1.0.1.0., výrobního čísla 122015, přičemž doba platnosti tohoto ověření je vyhláškou č. 345/2002 Sb., stanovena na jeden rok (tj. do 25. 9. 2016). Výsledkem provedeného ověření bylo, že *„měřidlo má požadované metrologické vlastnosti a v souladu s § 9 odst. 2 zákona č. 505/1990 sb., ve znění pozdějších předpisů a § 6 vyhlášky č. 262/2000 SB., v platném znění, bylo opatřeno úředními značkami.*“ Správní orgán prvního stupně navíc dne 16. 6. 2016 ověřil dotazem na provozovatele předmětné vysokorychlostní kontrolní váhy, že dne 10. 6. 2016 mezi 20:10 hod a 20:30 hod nedošlo na zařízení k žádné poruše.

[32] V další námitce stěžovatel označil závěr správního orgánu prvního stupně, že z fotodokumentace při kontrolním vážení je patrné, že před, ani za vozidlem nejelo v dohledné vzdálenosti žádné vozidlo, za rozporný s fotodokumentací o výsledku vysokorychlostního vážení ev. č. 2936407, z níž je evidentní, že za vozidlem i vedle vozidla v době vážení projíždí osobní automobil.

[33] K této námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že „*před vozidlem Mercedes nejelo v dohledné vzdálenosti žádné vozidlo, ani v bezprostřední blízkosti za nákladním vozidlem Mercedes nejelo jiné vozidlo. Nejsou zde vidět žádní chodci, cyklisté, zvířata apod.*“ Správní orgán prvního stupně se tudíž vůbec nevěnoval vozidlům jedoucím vedle měřeného vozidla stěžovatele v jiném (protějším pruhu) a neuvedl ani, že v dohledné vzdálenosti za nákladním vozidlem stěžovatele nejelo žádné vozidlo, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Závěr správního orgánu prvního stupně, že v bezprostřední blízkosti za nákladním vozidlem stěžovatele nejelo jiné vozidlo, obstojí, neboť z uvedené fotodokumentace je zřejmé, že mezi nákladním vozidlem stěžovatele a dalším vozidlem jedoucím za ním je natolik velký odstup, že nemohlo dojít k ovlivnění měření. Z kontextu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že správní orgán dospěl k závěru, že měření hmotnosti nákladního vozidla stěžovatele nebylo jakkoli ovlivněno okolním prostředím, tj. ani dalšími vozidly. Nedůvodná je proto i tato námitka stěžovatele, stejně jako jeho úvaha, že jestliže by výskyt dalšího vozidla vedle nebo v bezprostřední blízkosti za měřeným vozidlem neměl vliv na jeho celkovou hmotnost v době měření, tuto skutečnost by správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nezmiňoval.

[34] Argumentace žalovaného, že vysokorychlostní váha určí okamžitou celkovou hmotnost vozidla i náprav bez ovlivnění ostatními vozidly a průjezd osobního vozidla v jiném jízdním pruhu nemůže mít na výsledek vážení vliv, není rozporná s výše uvedeným popisem situace vyplývajícím z fotografií pořízených při vysokorychlostním vážení nákladního vozidla stěžovatele. Žalovaný touto argumentací stručně, nicméně přiléhavě reagoval na odvolací námitku stěžovatele, že během vážení se za jeho nákladním vozidlem a také vedle něj vyskytoval osobní automobil, z čehož dovozoval nesprávnost měření. S ohledem na výše uvedené nelze stěžovateli přisvědčit ani v tom, že vážení bylo zmatečné a je stiženo velkým množství pochybností.

[35] Nesouhlas stěžovatele s názorem krajského soudu, který vysokorychlostní vážení stejně jako žalovaný připodobnil k měření rychlosti motorových vozidel, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodný. Vysokorychlostní vážení totiž stejně jako měření rychlosti vozidel probíhá za použití technických prostředků, které musí být provozuschopné a technické způsobilé, což musí být (a v posuzované věci také bylo, jak již bylo uvedeno výše) doloženo příslušným osvědčením/potvrzením. Takto provedené měření, pokud je dále řádně zdokumentováno, obecně představuje objektivní a dostatečný důkaz k tomu, že došlo ke spáchání přestupku (správního deliktu).

[36] V této souvislosti je třeba poukázat na to, že vysokorychlostní kontrolní měření jako spolehlivý podklad pro rozhodnutí o správním deliktu aproboval sám zákonodárce v § 38d zákona č. 13/1997 Sb., samozřejmě za předpokladu schválení těchto měřicích zařízení Českým metrologickým institutem jako stanovených měřidel ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 505/1990 Sb. o metrologii, ve spojení s přílohou vyhlášky č. 352/2002 Sb. To bylo v posuzovaném případě splněno, neboť, jak bylo již uvedeno, použitá vysokorychlostní váha byla Českým metrologickým institutem jako stanovené měřidlo schválena (srov. výše citované potvrzení o ověření).

[37] Námitce stěžovatele, v níž krajskému soudu vytýká, že *de facto* převzal zjištění správního orgánu prvního stupně, aniž by ověřil jejich správnost, Nejvyšší správní soud taktéž nepřisvědčil. Z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu je totiž zřejmé, že krajský soud zhodnotil údaje z tachografu a záznamu o provozu vozidla v tom směru, že nebylo možné, aby nákladní vozidlo stěžovatele vzdálenost z tvrzené vykládky dřeva ve Veselíčku u Žďáru nad Sázavou k místu vážení o délce přibližně 30 km, urazilo za 15, resp. 20 min, jelikož překonání této vzdálenosti by fakticky zabralo přibližně čtyřicet minut. Tím byla podstatně zpochybněna verze událostí předestřená stěžovatelem.

[38] Krajský soud ověřil rovněž úvahu správního orgánu prvního stupně o váze převáženého dřeva o objemu 28,6 m^3 (toto množství je uvedené na faktuře FV2016017 dokládající dodání zboží společnosti BENAWOOD s. .r. o.) o váze 17,16 t. Po přičtení této hmotnosti nákladu k provozní hmotnosti vozidla 12,5 t činí celková hmotnost vozidla 29,66 t. Vysokorychlostní kontrolní váhou byla přitom zaznamenána hmotnost 29,942 t, tj. velice podobná hodnota. Krajský soud přitom poukázal na skutečnost, že na č. l. 54 správního spisu je založena písemnost obsahující úvahu správního orgánu prvního stupně ohledně rozměrů a objemu kontejneru použitého stěžovatelem, v níž správní orgán odhadl objem kontejneru na základě srovnání s typově shodnými kontejnery umisťovanými na motorová vozidla za pomoci rozměrů nákladního vozidla stěžovatele zjištěných z velkého technického průkazu na 27,5 m^3, popř. 30 m^3.

[39] Nejvyšší správní soud k této úvaze dodává, že nasvědčuje tomu, že vozidlo stěžovatele jelo přetížené již z Nové Vsi do Veselíčka u Žďáru nad Sázavou. Zároveň je však třeba uvést, že tato úvaha správního orgánu i krajského soudu je v posuzované věci nadbytečná, neboť nákladní vozidlo stěžovatele nebylo zvážené po cestě z Nové Vsi do Veselíčka u Žďáru nad Sázavou, o které stěžovatel tvrdí, že vezlo dřevo, ale na zpáteční cestě, o které stěžovatel tvrdí, že jeho nákladní vozidlo již jelo prázdné. Toto tvrzení stěžovatele však není ničím podložené a nevyvrací proto záznam z vysokorychlostního měření dokládající váhu nákladního vozidla stěžovatele. Z naměřené hmotnosti vozidla je patrné, že vozidlo stěžovatele nebylo prázdné, ale vezlo náklad o hmotnosti minimálně 16 t. V situaci, kdy není zřejmé, jaký konkrétní náklad nákladní vozidlo stěžovatele vezlo (na fotografiích je korba stěžovatelova nákladního vozidla zakrytá plachtou), nemá význam se jakkoli zabývat tím, jaké množství dřeva nákladní vozidlo stěžovatele vezlo, resp. mohlo či nemohlo uvézt. Je totiž evidentní, že náklad mohl být tvořen zcela jiným materiálem, např. štěrkem, aniž by tuto skutečnost bylo možno zpětně jakkoli ověřit.

[40] S přihlédnutím k výše uvedenému považuje Nejvyšší správní soud tvrzení stěžovatele, že objednané plnění vezl společnosti BENAWOOD s. r. o. dvakrát, kdy 10. 6. 2016 se jednalo o plnění druhé, o objemu dřeva 14 m^3, za zcela bez významu pro posouzení věci. Stěžovatel navíc vůbec nezmiňuje, kdy vezl první část objednaného plnění, přičemž záznam z tachografu ze dne 10. 6. 2016 dokládá pouze jednu cestu z místa podnikání stěžovatele do Veselíčka a zpět, což nasvědčuje nedůvodnosti a účelovosti tohoto tvrzení stěžovatele.

[41] Stejně tak je pro posouzení věci nepodstatné tvrzení stěžovatele, že korba předmětného nákladního vozidla má objem 22 m^3. Toto tvrzení stěžovatele nemůže zpochybnit výše popsanou racionální, logickou a objektivní úvahu správního orgánu o

velikosti stěžovatelem použité korby, která navíc koresponduje se stěžovatelem předloženou fakturou a celkovou naměřenou hmotností vozidla. Nelze proto přisvědčit ani námitce stěžovatele, že dřevní hmotu o objemu 28,6 m^3 není možné na korbu naložit. Opětovně je však třeba poukázat především na to, že na cestě z Veselíčka do Velkého Meziříčí, kdy bylo vozidlo zváženo, nemělo vézt ani podle tvrzení stěžovatele dřevo, proto úvahy, jaký náklad dřeva se na korbu vešel, jsou bez významu pro posouzení věci.

[42] Totéž platí pro námitku stěžovatele, v níž na základě vlastního podrobného výpočtu zpochybňuje správnost kalkulace (vynásobení objemu prodávaného dřeva váhou jednoho m^3 dřeva) hmotnosti převáženého nákladu učiněného správním orgánem prvního stupně a označuje tento výpočet za zcela nepřijatelný s poukazem na skutečnost, že stěžovatel převážel volně naštípané suché dubové dřevo, nikoli jednolitý monolit dřeva. Tato námitka je navíc nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel nevznesl v žalobě, ačkoli mu v tom nic nebránilo. V žalobě totiž stěžovatel bez dalších podrobností namítal pouze nemožnost naložit předmětné nákladní vozidlo nákladem o hmotnosti 16 t, poukazoval na velikost korby a žádný podrobný výpočet jako v kasační stížnosti neuvedl. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud opětovně zdůrazňuje, že úvahy o objemu a hmotnosti dřeva, které je nákladní vozidlo stěžovatele schopno uvézt, nemají pro posouzení věci význam.

[43] K námitce žalobce, že s touto argumentací stěžovatele se správní orgány nevypořádaly, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel uvedený výpočet kromě kasační stížnosti zmínil již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný však zdůvodnil, proč se tímto výpočtem nezabýval, když s poukazem na závěry uvedené v rozsudku ze dne 14. 8. 2015, sp. zn. 5 As 10/2015, správně konstatoval, že nebude spekulovat o objemu nákladního prostoru a přepravované komoditě. Nelze proto přisvědčit ani této námitce stěžovatele.

[44] K námitce stěžovatele, že se správní orgány nevypořádaly s argumentem stěžovatele, že ze záznamu z tachografu je zřejmé, že řidič nikde po cestě zpět nezastavil a vzhledem k tomu, že jel prázdný, zvýšil svou rychlost až na 80 km/hod., při které vzdálenost z Veselíčka u Žďáru nad Sázavou do místa kontrolního vážení mohl bez problémů stihnout, Nejvyšší správní soud v prvé řadě konstatuje, že správní orgán prvního stupně záznam z tachografu poměrně obsáhle hodnotil a dospěl přitom k závěru, že záznamové zařízení mohlo být upraveno. Správní orgán prvního stupně dále dospěl k závěru, že nebylo možné vzdálenost z Veselíčka do místa kontrolního vážení v délce 30 km urazit za 15 minut. K totožnému závěru dospěl po přezkoumání věci rovněž krajský soud. Také Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje, a to i proto, že ze záznamu z tachografu je zřejmé, že nákladní vozidlo stěžovatele zahájilo jízdu v Nové Vsi dne 10. 6. 2016 v 18:22 hod a dojelo do Veselíčka v 19:50 hod., tj. za 88 minut. Jízdu zpět zahájilo ve 20:05 a ukončilo v 21:15 hod, tj. za 70 minut. Nejkratší délka uvedené trasy je 68 km. Na cestě zpět sice nákladní vozidlo stěžovatele vskutku jelo o něco rychleji, to však neznamená, že bylo prázdné, jak tvrdí stěžovatel, neboť rychlejší jízdu nákladního vozidla stěžovatele lze kromě toho, že cesta zpět vedla z kopce, na kterou již poukázal správní orgán prvního stupně (nadmořská výše Nové Vsi je 278 m nad mořem, zatímco Žďár nad Sázavou je ve výšce 580 m, resp. Veselíčko u Žďáru dokonce ve výšce 650 m n. m.) vysvětlit např. také tím, že klesla intenzita provozu, neboť cesta zpět se na rozdíl od cesty

do Veselíčka již neodehrávala ve večerní dopravní špičce, což umožnilo rychlejší jízdu. Pokles doby na cestě a zvýšení rychlosti nicméně stále není natolik výrazný (vozidlo stěžovatele ujelo za 70 minut minimálně 68 km, tj. na ujetí 1 km byla třeba přibližně 1 minuta), aby bylo možné vycházet z toho, že trasu v délce 30 km bylo možné ujet za 15 minut, jak to tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti.

[45] Zmínka stěžovatele, že místa stacionárního vážení jsou všem řidičům v *„branži"* známa, a pokud by stěžovatel snad měl v úmyslu svoje vozidlo přetížit, místem vážení by jeho řidič neprojížděl, žádným způsobem nezpochybňuje zjištěný skutkový stav ani výše učiněné závěry.

[46] Nejvyšší správní soud považuje na tomto místě za vhodné uvést, že krajský soud veškeré své závěry řádně, přehledně a srozumitelně odůvodnil, uvedl vlastní argumentaci a důvody, na základě kterých rozhodl. Nejednalo se tedy o situaci, kdy by krajský soud převzal odůvodnění správních orgánů, aniž by bylo zřejmé, z jakých důvodů tak učinil. Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*"

[47] Nejvyšší správní soud má s ohledem na výše uvedené stejně jako krajský soud za to, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu a postupovaly v souladu se zákonem. Za této důkazní situace nepředstavuje neprovedení stěžovatelem navržených důkazů správními orgány, resp. krajským soudem, porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces a ignorování zásady materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu. Jak přiléhavě uzavřel krajský soud, důkazy navržené stěžovatelem nemohou zpochybnit již dříve provedené důkazy a především pak relevantně nezpochybňují průběh ani výsledek vysokorychlostního kontrolního vážení stěžovatelem provozovaného vozidla. Na straně správních orgánů Nejvyšší správní soud neshledal porušení § 50 správního řádu, které správním orgánům ukládá zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgány vyhověly rovněž požadavku na důkladné zjištění skutkového stavu vyslovenému v rozsudku NSS ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 – 132, na který poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[48] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[49] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly

v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[50] Podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích"), *soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen.*

[51] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci jsou naplněny zákonné podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, u něhož ovšem povinnost k jeho úhradě vzniká až rozhodnutím o tomto návrhu. Zástupkyně stěžovatele uhradila soudní poplatek k výzvě soudu převodem z účtu ke dni 15. 6. 2018. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, neboť již rozhodl o věci samé, byly naplněny podmínky pro vrácení soudního poplatku zaplaceného stěžovatelem, jak jsou vymezeny v § 10 odst. 1 větě první zákona o soudních poplatcích.

[52] Na základě výše uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že se stěžovateli vrací zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč. Tento mu bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně stěžovatele Mgr. Lucie Řehákové, advokátky, se sídlem Drůbežní trh 89/1, Ivančice.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu